

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobce: **X. X.**
bytem X.
zastoupen Vlastiborem Vejvodou, advokátem
sídlem Na Hřebenech II 1062, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č.j. MD-6562/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 15. 5. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č.j. MD-6562/2022-160/3, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 11. 11. 2021, č.j. MHMP 1837635/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo po obnově řízení dle ust. § 100 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnuto o nevrácení řidičského oprávnění skupiny B pozbytého v důsledku dosažení 12 bodů, neboť žalobce nesplnil podmínku dle ust. § 123d odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 102 odst. 3 písm. c) citovaného zákona. Při rozhodování o obnově řízení a při vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí správní orgány vycházely ze zjištěného skutkového stavu, že žalobce podváděl při zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, a dospěly k závěru, že doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel tedy získal v rozporu s právními předpisy.
3. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že dne 2. 7. 2021 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění od Policie ČR, neboť bylo zjištěno, že žalobce získal doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rozporu s právními předpisy. Součástí podnětu je i protokol o výsledku svědka, tj. žalobce, a videodokumentace z průběhu testu.
4. Správní orgán I. stupně na základě uvedených podkladů zahájil dne 28. 7. 2021 řízení o obnově řízení v souladu s ust. § 100 a násl. správního řádu, a zároveň vyznamenal žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, čehož žalobce využil. Správní orgán I. stupně vyhotovil dne 2. 9. 2021 rozhodnutí č.j. MHMP 1376221/2021, proti němuž žalobce dne 17. 9. 2021 podal blanketní odvolání, které následně doplnil.
5. Žalobce v odvolání namítal, že shromážděné podklady a důkazy jsou nedostatečné ke zjištění, že z jeho strany došlo k porušení zákona. Chybí důkaz o tom, že videozáznam byl proveden v souladu s ust. § 158d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), tj. na základě písemného povolení státního zástupce. Žalobce považoval videozáznam za nekvalitní, namítal, že z něj není patrné, že by došlo k jakémukoli nestandardnímu postupu při výkonu jeho zkoušky. Tvrzení policejního orgánu o podvádění při zkouškách z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel považoval žalobce za spekulaci.
6. Žalovaný podané odvolání dne 4. 11. 2021 zamítl a rozhodnutí ze dne 2. 9. 2021 č.j. MHMP 1376221/2021 potvrdil.
7. Správní orgán I. stupně poté v rámci tzv. obnoveného řízení, které bezprostředně následuje po tzv. řízení nařízení obnovy řízení, vydal rozhodnutí o nevrácení řidičského oprávnění skupiny B ze dne 11. 11. 2021, č.j. MHMP 1837635/2021. Žalobce se proti němu bránil odvoláním.
8. V něm namítl, že odůvodnění je postaveno pouze na podnětu Policie ČR; provedení dokazování videozáznamem, které správní řád vůbec nezná. Ust. § 158d odst. 10 trestního řádu zapovídá užití videozáznamu ve správním řízení; rozhodnutí státního zástupce o umístění sledovacího zařízení je nezákonné dle ust. § 158d odst. 3 trestního řádu, neboť o umístění takového zařízení do nebytového prostoru může rozhodnout pouze soudce. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

namítal, že nekvalitní zvukový a obrazový záznam neprokazuje nelegální průběh žalobcovy zkoušky, nesouhlasil, že nebyl vzat do úvahy jeho výslech jako svědka v trestním řízení.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že z videodokumentace předložené policejním orgánem je naprosto zřejmé, že žalobci při zkoušce radí zkušební komisař, který k němu přistupuje v čase od 09:37:53 hodin do 09:38:37 hodin a znovu v čase od 09:39:03 hodin do 09:41:10 hodin. V těchto časech žalobce „proklikává“ jednotlivé otázky, které jsou postupně kontrolovány zkušebním komisařem, a to až do odchodu zkušební komisaře. Žalovaný je názoru, že pro posouzení uvedeného je pořízený videozáznam dostatečně kvalitní.
10. Žalovaný se dále vyjadřuje k tomu, zda byl videozáznam pořízen v souladu s § 158d trestního řádu a k možnosti využití videozáznamu získanému dle ust. § 158d trestního řádu ve správním řízení.
11. Žalovaný konstatoval, že souhlas soudce nebyl třeba, jelikož zkoušková místnost není obydlím a povolení státního zástupce proto bylo dostatečné podle ust. § 158d odst. 2 trestního řádu. Přípustnost videozáznamu jako důkazního prostředku žalovaný dovodil z ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Dále dovodil, že § 158d odst. 10 trestního řádu se v této situaci nepoužije, jelikož se nejedná o „jinou trestní věc“. Dle žalovaného tedy postup správního orgánu I. stupně nebyl stižen žádnou vadou.

Obsah žaloby

12. Žalobce v žalobě vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem, jelikož správním orgánem I. stupně ani žalovaným nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobci vytýkaný skutek, jakožto podklad pro obnovu řízení a změnu původního rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu z vyhovujícího na nevyhovující, stal tak, jak je popsán v jejich rozhodnutích.
13. Žalobce obdobně jako v odvolání proti napadenému rozhodnutí namítá, že pro sledování dané místnosti policie neměla svolení soudce, a že skutečnost, zda toto svolení získala, nebyla v předchozím řízení prokázána ani prokazována. Žalobce současně tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, jelikož žalovaný na jedné straně tvrdí, že skutečnost, zda byl předmětný videozáznam pořízen v souladu s ustanovením § 158d trestního řádu, není pro projednávanou věc rozhodná, na straně druhé pak uvedené ustanovení vykládá a na věc, byť nesprávně a toliko částečně, aplikuje. Žalobce dále tvrdí, že fakt, zda byl videozáznam pořízen v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, je právně relevantní, což plyne z § 51 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
14. Žalobce dále vytýká žalovanému, že jak správní orgán I. stupně, tak později žalovaný z videozáznamu poskytnutého policií ČR nesprávně vyvodili, že žalobce doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel získal v rozporu s právními předpisy. Žalobce je přesvědčen, že z videozáznamu není seznatelné, zda zkušební komisař procházející v průběhu zkoušky mezi stoly žalobce jakkoliv upozorňuje na případné chyby při vyplňování testu, či jej jakkoliv jinak instruuje. Žalobce dále zmiňuje, že zvukový záznam je natolik nekvalitní, že z něj nelze nade vší pochybnost určit, komu patří či hlas a komu jsou adresována či slova. Vzhledem k těmto nedostatkům zmíněného videozáznamu je žalobce

přesvědčen, že správní orgány špatně vyhodnotily videozáznam jako předložený důkaz, jelikož z něj nevyplývá žádné porušení předpisů žalobcem.

15. Žalobce je dále přesvědčen, že správní orgány dostatečně nevzaly v úvahu jeho výslech, jelikož bezdůvodně dospěly k závěru o nevěrohodnosti žalobce jako svědka, který měl dle názoru správních orgánů podvádět při výše zmíněném testu.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Co se nedostatečného dokazování ze strany žalovaného týče, nesouhlasil s postojem žalobce a tvrdil, že dokazování provedené z jeho strany bylo dostatečné; odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalobce zopakoval argumentaci týkající se dostatečnosti povolení státního zástupce pro pořízení kamerového záznamu, což také znamená, že tento kamerový záznam mohl být použit při dokazování podle § 51 odst. 1 správního řádu.

Posouzení věci soudem

17. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 23. 11. 2023 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Při jednání soud neprováděl dokazování, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“).
18. Soud v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
20. Dle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.
21. Úvodem soud předesílá, že správní řízení o obnově se dělí na dvě stadia, a to stadium, kdy se rozhoduje o tom, zda se k návrhu obnova řízení povolí nebo se tato z úřední povinnosti nařídí, a stadium, kdy správní orgán v již obnoveném řízení vydá nové rozhodnutí. V první fázi, tedy v řízení o nařízení obnovy, správní orgán zkoumá toliko podmínky její

přípustnosti z pohledu zákonem stanovených podmínek. Vlastní meritum věci zkoumá až v druhé fázi, kdy je obnova řízení již nařízena. V řízení o nařízení obnovy se správní orgán tedy nezabývá oprávněností jejích důvodů, které se zkoumají až v obnoveném řízení. Z tohoto důvodu může i v obnoveném řízení rozhodnout správní orgán stejně jako v řízení původním, musí však toto rozhodnutí opřít o jiné důvody (k právě uvedenému viz např. bod 20. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č.j. 5 As 464/2019-25). Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci první fáze řízení o obnově. Úkolem správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí a potažmo i žalovaného v napadeném rozhodnutí bylo posouzení, zda s ohledem na dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy byly naplněny podmínky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. K tomu soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74: „*Citované ustanovení [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu] slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.*“ S vědomím právě uvedeného je třeba k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přistupovat.

22. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, dle níž je vzhledem k § 51 odst. 1 správního řádu třeba, aby bylo pořízeno dotčené videozáznamu v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, a také související námitkou, dle níž předmětný videozáznam nebyl získán v souladu s ust. § 158d trestního řádu, jelikož byl pořízen na základě písemného povolení státního zástupce a nikoliv soudce.
23. Dle § 158d odst. 2 trestního řádu *„lze sledování při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce“.*
24. Trestní řád ovšem dále v § 158d odst. 3 stanovuje, že *„pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze je uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Při vstupu do obydlí nesmějí být provedeny žádné jiné úkony než takové, které směřují k umístění technických prostředků.“*
25. Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
26. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že je relevantní, zda byl videozáznam pořízen v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu. Soud tedy posuzoval, zda zkouškovou místnost je možné podřadit pod definici „obydlí“ ve smyslu trestního řádu. V § 82 odst. 1 trestního řádu je obydlí vymezeno jako „prostory sloužící k bydlení nebo prostory k nim náležející“. Pro úplnost je možné zmínit komentář k trestnímu řádu „*Trestní řád, 7. vydání, 2013, s.1111-1121: P. Šámal, M. Růžička*“, který o pojmu „obydlí“ zmiňuje následující: „*Trestní řád* zde zavádí definici obydlí jako prostor sloužících k bydlení (byty, rodinné domky, rekreační chaty apod.) a prostor k nim náležejících. Podle § 133 TrZ se obydlím rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. Jde o široký pojem, který klade důraz

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

na faktický stav bydlení z jakéhokoli titulu, např. vlastnictví nemovitosti, nájemní či podnájemní vztah, bydlení na základě rodinných vztahů, rozhodnutí soudu o umístění do ústavního zařízení atd. Se zřetelem na ochranu poskytovanou prostorům, které uživatel drží za účelem bydlení, zahrnuje proto vedle obytných domů, bytů i obytné chaty, hotelové domy, ubytovny, vysokoškolské koleje, domovy důchodců, výchovné ústavy apod., a není navázáno na vztah k jiným osobám. Z těchto zákonných definic pojmu „obydlí“ vyplývá, že pojem obydlí zahrnuje veškeré prostory sloužící k bydlení lidí, tedy vše, co člověku slouží k bydlení. Rozhodující je faktický stav těchto prostor, tj. že bez ohledu na právní důvod slouží k bydlení (např. z titulu vlastnictví, nájemního vztahu, faktického bydlení v rámci rodinných vztahů). Za obydlí nelze pokládat nebytové prostory (např. kanceláře, učebny, tovární dílny, garáže, skladiště), které slouží k jinému účelu než k bydlení.“ Jelikož zkouškovou místnost nelze považovat za prostory, kde by fakticky docházelo k bydlení ani není součástí takových prostor, nejedná se o obydlí z hlediska zákonného vymezení trestního řádu a soud má tedy za to, že k pořízení daného videozáznamu byl postačující písemný souhlas státního zástupce.

27. Žalobce dále namítal, že videozáznam poskytnutý policií ČR není dostatečně kvalitní a policie a následně též správní úřady z něj vyvozují mylné závěry o podvádění žalobce při zkoušce týkající se získání dokladu o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.
28. Městský soud připomíná, že ohledně nepřipustnosti vykonat zkoušku jinak než samostatně není mezi stranami sporu, a soud tak v tomto ohledu pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
29. Soud při vypořádání vznesené námítky vycházel zejména z protokolu o výsledku žalobce Policií ČR. Jedna z otázek policejního orgánu zněla: „Přistoupil k Vám zkušební komisař a odpovědi na otázky Vám zkontroloval? Opravil Vám někdo odpovědi na otázky?“ Žalobce na otázku odpověděl: „Ne. Průběžně po učebně chodil někdo ze zkoušejících.“ Dále soud vycházel z pořízeného videozáznamu. Navzdory zhoršené kvalitě videozáznamu, respektive zhoršené kvalitě zvuku, je zřetelné, že instruktor pouze nechodil po zkušební místnosti, ale také se zastavil (mimo jiné) přímo u žalobce, kontroloval jeho monitor a dával mu znamení posunky pravé ruky. Dále je zřetelné, že žalobce na jednání instruktora reagoval pohybem myši. Uvedené jednání trvalo několik minut. Žalobcova odpověď při výsledku Policií ČR je tedy ve zcela zjevném rozporu s obsahem videodokumentace. Nebyl-li si žalobce s ohledem na časový odstup odpovědi na otázku jistý, měl se v tomto směru vyjádřit. Není tedy pravdou, že by žalovaný hodnotil svědeckou výpověď žalobce vadně. Žalovaný naopak svědeckou výpověď žalobce posoudil ve vzájemné souvislosti s obsahem dokumentace a dle názoru soudu dospěl ke zcela správnému závěru, že byly naplněny důvody pro obnovu řízení, neboť žalobce nekonal test, na jehož základě opětovně získal řidičské oprávnění, samostatně.
30. Lze uzavřít, že žalobce nekonal zkoušku samostatně, a postupoval tak v rozporu s jejím účelem. Skutečnosti patrné i videodokumentace zakládají minimálně pravděpodobnost, že mohou ovlivnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování o vrácení řidičského oprávnění žalobci, čímž byly (v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu) naplněny podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. K tomu soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č.j. 5 As 464/2019-25: „pro povolení [nařízení] obnovy řízení stačí být jen pravděpodobnost, že by mohlo dojít k jinému řešení

otázky, jež byla předmětem rozhodování, a to na základě skutečností či důkazů samotných, nebo ve spojení s již provedeným dokazováním.“

31. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
32. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. prosince 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu